

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul zece

Jeff Pippenger

2025-12-14

Numărul zece

Abordăm o porțiune din vedenia lui Isaia care începe în capitolul șapte și continuă până la sfârșitul capitolului doisprezece. Procedăm astfel, deoarece în 1850 „Domnul Și-a întins mâna a doua oară, ca să adune” rămășița poporului Său. Așezăm la locul lor reperele dintre 1844 și 1863. „1850” și a doua strângere constituie unul dintre acele repere.

De îndată ce vedenia lui Isaia începe în versetul întâi al capitolului șapte, de fiecare dată când o expresie asemănătoare cu «în ziua aceea» apare ca trimitere, ea trebuie plasată în cadrul profetic stabilit al capitolului șapte. O cheie pentru a împărți drept vedenia este înțelegerea faptului că profeția funcționează potrivit principiilor repetării și extinderii, iar această regulă este operantă în vedenie.

Diferitele adevăruri profetice care sunt identificate în vedenia lui Isaia, începând cu capitolul șase, trebuie abordate din perspectiva potrivit căreia, „înainte de toate”, Isaia reprezintă un suflet care a fost uns la 9/11 pentru a proclama că ploaia târzie a sosit. În acel context sfințit, capitolul șapte din Isaia ilustrează tocmai frica pe care profetul a reprezentat-o în capitolul șase, atunci când a pus întrebarea: «până când» va trebui să dea solia de la 9/11 unei biserici apostate care «avea ochi, dar refuza să vadă, și avea urechi, dar refuza să audă»?

În vedenie, regele Ahaz cel nelegiuit și nebun este simbolul unui laodicean care nu va primi avertizarea soliei ploii târzii, așa cum este prezentată de străjerii care îl înfruntă pe Ahaz cel nelegiuit și nebun, reprezentări de Isaia și de fiii săi.

11 septembrie a survenit în istoria profetică a cărții Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, astfel încât, atunci când Isaia este situat la 11 septembrie în capitolul șase, el este situat profetic în cadrul versetului patruzeci din Daniel unsprezece, dar, și mai semnificativ, el este situat în „istoria ascunsă a versetului patruzeci”. Istoria ascunsă a versetului patruzeci a început când versetul a fost împlinit în 1989, odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice. De la 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu este „istoria ascunsă a versetului patruzeci”, care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda chiar în acea „istorie ascunsă”. Ceea ce aceasta indică, în considerația noastră că Isaia reprezintă un mesager al ploii târzii după 11 septembrie, este că o parte a mesajului ploii târzii pe care Isaia îl proclamă este — Daniel unsprezece, versetele patruzeci și unu până la patruzeci și cinci.

Stând profetic la 11 septembrie, Isaia, în capitolul zece, prezintă un avertisment că următorul eveniment care urmează să aibă loc este „decretul nelegiuit”, care este legea duminicală, și este reprezentat în versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Ilustrarea lui Isaia a mesajului ploii

târzii este așezată în cadrul „istoriei ascunse” a versetului patruzeci, de după 11 septembrie. Împlinirea versetului patruzeci în 1989 îl plasează pe Isaia după 1989, la 11 septembrie, unde este uns cu un cărbune luat de pe altar. Isaia reprezintă un mesager al cărui mesaj cuprinde ultimele șase versete din Daniel unsprezece.

Isaia afirmă în mod direct că el și copiii lui sunt pentru semne și minuni. În capitolul șapte, versetul trei, Isaia și fiul său se află la apeductul iazului de sus, pe drumul de lângă ogorul Nălbitorului. Isaia prezintă mesajul ploii târzii, pe care a fost uns să-l proclame în capitolul șase, și stă lângă trei simboluri ale ploii târzii, precum și împreună cu copilul său, Șear-Iașub. Apeductul iazului de sus este o aluzie profetică la cele două țevi umplute cu untdelemnul auriu pe care Zaharia le identifică și asupra cărora Sora White comentează atât de des; ele identifică mesajul care vine din apeductul iazului de sus în mesajul ploii târzii.

Canalul lui Isaia se leagă de cele două țevi ale lui Zaharia, iar comentariul lui Ellen White pune în legătură Zaharia cu pilda celor zece fecioare. Isaia este smerit până în țărână în capitolul șase, când vede slava Domnului. El consimte să poarte mesajul reprezentat în versetul trei ca mesajul care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu. Și este curățit cu un cărbune luat de pe altar, apoi stă la iazul creat de apa din iazul de sus. În capitolul douăzeci și opt Isaia definește mesajul ploii târzii drept "rând peste rând", iar în versetul trei iazul de sus reprezintă mai multe linii de profeție.

Isaia, reprezentând un suflet la 9/11, ar sta doar acolo unde untdelemnul auriu coboară din iazul de sus, dacă acel suflet ar fi cerut calea cea bună care duce la cărarea veche a lui Ieremia, care este „drumul (cărarea) de lângă ogorul nălbitorului” al lui Isaia, unde se află „odihna” lui Ieremia. Solia ploii târzii a lui Isaia se întemeiază nu numai pe linia celor zece fecioare, pe linia celor două țevi de aur a lui Zaharia, pe linia cărării vechi a lui Ieremia; Isaia stă, de asemenea, la „ogorul nălbitorului”, unde Solul Legământului îi curățește și îi lămurește pe fiii lui Levi ca pe argint și aur.

Este o sarcină profetică foarte ușoară să aduci alte linii în versetul trei al capitolului șapte. Untdelemnul lui Zaharia și cele zece fecioare se leagă de scara lui Iacov și de primele două versete din Apocalipsa, căci toate acestea tratează procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om. Calea cea veche a lui Ieremia îl include pe „străjerul” care sună din trâmbiță, pe care împăratul nelegiuit și nehibzuit Ahaz refuză să o asculte. Acea trâmbiță atrage toate trâmbițele profeției, precum și pe străjerii profetici, în „drumul cel mare” al lui Isaia, unde Isaia și fiul său stau pentru a transmite un mesaj conducătorului Laodiceei.

Isaia și fiul său Șeariașub, al cărui nume înseamnă „o rămășiță se va întoarce”, stau împreună și ilustrează proclamarea soliei ploii târzii care a sosit la 9/11. Ei merg să-l întâlnească pe împăratul nelegiuit Ahaz și, ca tată și fiu, reprezintă un simbol al Alfa și Omega, regula primară a metodologiei „linie după linie”. „Linie după linie” este regula care a fost tipificată prin principiul milerit „zi/an”.

La 11 august 1840 s-a împlinit o profeție a Islamului cu privire la cel de-al doilea vai din Apocalipsa 9, iar principiul „zi/an” al milleritilor a fost confirmat, întărind astfel predicția lui Miller privitoare la 1843, care se întemeia pe principiul zi/an. La 11 septembrie 2001 s-a împlinit o profeție a Islamului cu privire la cel de-al treilea vai din Apocalipsa 9, 10 și 11, iar principiul alfa

(8-11-1840) și omega (9/11) a fost confirmat, întrucât îngerul puternic din Apocalipsa 18 a coborât când marile clădiri din New York s-au prăbușit—întocmai cum îngerul puternic din Apocalipsa 10 coborâse la 11 august 1840, când s-a împlinit alfa care prefigura omega.

Nu doar că Isaia și fiul său reprezintă principiul fundamental al «linie după linie», ci ei reprezintă și solia lui Ilie, care, la rândul ei, reprezintă o solie înfățișată prin relația dintre un tată și copiii săi. Solia lui Ilie, care este proclamată chiar înainte de ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului, identifică o solie care sosește chiar înainte de începerea judecării executive a lui Dumnezeu. Judecățile executive ale lui Dumnezeu reprezintă o perioadă care este «ziua cea mare și înfricoșătoare a Domnului». Acea perioadă începe odată cu legea duminicală și continuă până la cele șapte plăgi de pe urmă. Perioada începe cu legea duminicală și se încheie cu cele șapte plăgi de pe urmă. Prin urmare, solia lui Ilie se întemeiază pe principiul Alfa și Omega și este însoțită de avertizarea apropierei închiderii timpului de probă. Odată cu solia lui Ilie vin și diferitele linii profetice care sunt întemeiate pe Ilie, căci Ilie, potrivit lui Isus, îl reprezenta pe Ioan Botezătorul, iar atât Ilie, cât și Ioan, potrivit Sorei White, îl reprezentau pe William Miller; și, împreună, Ilie și Ioan Botezătorul îi reprezintă atât pe cei o sută patruzeci și patru de mii (Ilie), cât și marea mulțime din Apocalipsa șapte (Ioan).

Isaia și fiul său stau pe cărările cele vechi, care sunt temeliile, și primesc untdelemnul de aur, căci sunt fecioarele înțelepte care trec prin procesul de curățire al nălbitorului, care a fost împlinit la 22 octombrie 1844, tipificând legea duminicală. Isaia și rămășița care se întoarce (căci aceasta înseamnă numele fiului său, Șear-Iașub) reprezintă rămășița care „se întoarce” la cărările cele vechi la 9/11. Relația tată–rămășiță, care este totodată relația alfa și omega, care este totodată relația de tip Ilie „inimile părinților și ale copiilor”, identifică pe Tatăl Miller și relația sa cu o mișcare de rămășiță a primului înger drept mișcarea alfa a Filadelfiei. În mișcarea alfa, Tatăl Miller a fost identificat cu Ilie și cu Ioan Botezătorul, pe care Isus l-a identificat ca solul care a pregătit calea pentru Solul Legământului. Toate acele împliniri profetice din istoria alfa a primului și a celui de-al doilea înger se repetă în istoria omega a celui de-al treilea înger.

Există fapte mai importante privitoare la ilustrarea lui Isaia din vedenie, însă aici ne limităm să arătăm că Isaia identifică în mod specific diversele adevăruri care alcătuiesc miezul soliei ploii târzii de la 9/11. Toate aceste linii despre care tocmai am discutat, și desigur multe altele, se regăsesc în versetul trei al capitolului șapte.

În versetul opt, adevărul profetic se intensifică pe măsură ce este identificată cheia care deschide "istoria ascunsă a versetului patruzeci" și, în mod uimitor, acea cheie este identificată chiar în același verset în care sunt marcate începuturile ambelor profeții de timp de 2520 de ani.

Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rețin; și într-un răstimp de șaizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia.

Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi statornici. Isaia 7:8, 9.

Ilustrarea lui Isaia a soliei ploii târzii include „de șapte ori” ale lui Moise, căci profeția de șaiszeci și cinci de ani din versetul opt identifică punctul de început al împrăștierii de 2520 de ani a ambelor împărății ale lui Israel, de nord și de sud. În chiar același verset se află cheia care pune în mișcare cele trei linii profetice: prăbușirea Uniunii Sovietice din 1989 din Daniel unsprezece, versetul patruzeci, împreună cu versetul zece din Daniel unsprezece, precum și cu versetul opt din Isaia opt. În legătură cu aceste trei linii (Isaia 8:8; Daniel 11:10, 40), cheia o constituie „capetele” din versetele opt și nouă. Când cheia „capetelor” este aplicată acelor trei versete paralele, se descuie ușa către istoria Războiului din Ucraina și către apropiatul Al Treilea Război Mondial. Când acea ușă profetică este descuiată, versetele unsprezece până la șaisprezece din Daniel unsprezece sunt atunci văzute ca istorie paralelă cu versetul patruzeci din Daniel unsprezece după prăbușirea Uniunii Sovietice din 1989. Descuierea „istoriei ascunse a versetului patruzeci” este un adevăr care se numără printre puținele selecte identificate ca fiind desigilate în legătură cu desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos chiar înainte de închiderea harului.

Versetul întâi al capitolului opt din Isaia începe cu cuvântul «Moreover», indicând că capitolul opt trebuie să se suprapună peste capitolul șapte. Dincolo de faptul că primul cuvânt este «moreover», capitolul opt, versetul trei, este legat de versetul trei al capitolului șapte, ca un al doilea martor că cele două capitole trebuie aplicate linie peste linie. Ambele versete «trei» identifică pe unul dintre fiii lui Isaia, ale căror nume, amândouă, vorbesc despre mesajul profetic din narațiune. Shearjashub înseamnă «o rămășiță se va întoarce», iar Mahershalalhashbaz înseamnă «grabnic la pradă». Shearjashub este menționat mai întâi, apoi Mahershalalhashbaz (care este cel mai lung nume din Biblie). Alfa reprezentată de «1» este mai mică și, în acest caz, chiar identificată ca o «rămășiță», iar omega reprezentată de «22» este mai mare și este reprezentată de cel mai mare nume din Biblie, simbolizând în același timp mișcările rapide ale legii duminicale.

Rămășița alfa, reprezentată de Shearjashub, este împreună cu tatăl său, Isaia, în versetul trei. Împreună, ei sunt o alfa și o omega și stau în picioare într-un loc alcătuit din trei referințe distincte la ploaia târzie.

Atunci Domnul i-a zis lui Isaia: Ieși acum în întâmpinarea lui Ahaz, tu și Shearjashub, fiul tău, la capătul canalului iazului de sus, pe drumul câmpului nălbitorului. Isaia 7:3.

Isaia este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii și, reprezentând chemarea din 11 septembrie, el reprezintă de asemenea chemarea din iulie 2023. La 11 septembrie, Isaia este un laodicean, reprezentat de Iacov, înșelătorul, care urma să ia dreptul de întâi-născut al lui Esau, pe când Adventismul este vărsat din gura Domnului, iar în 2023 Isaia reprezintă Israelul, biruitorul. Isaia reprezintă pe acela care prezenta mesajul lui Dumnezeu, care este trezit la realitatea că este laodicean și apoi este curățit cu un cărbune, devenind filadelfian.

"Isaia a avut o viziune minunată a slavei lui Dumnezeu. El a văzut manifestarea puterii lui Dumnezeu, iar după ce a contemplat maiestatea Sa, a primit un mesaj să meargă și să împlinească o anumită lucrare. S-a simțit cu totul nevrednic de lucrare. Ce l-a făcut să se socotească nevrednic? Se socotea el nevrednic înainte de a fi contemplat slava lui Dumnezeu? – Nu; el se socotea într-o stare dreaptă înaintea lui Dumnezeu; dar când i s-a descoperit slava Domnului oștirilor, când a privit negrăita maiestate a lui Dumnezeu, a zis: 'Sunt pierdut; căci

sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; fiindcă ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.' Atunci a zburat spre mine unul dintre serafimi, având în mâna lui un cărbune aprins, pe care îl luase cu cleștele de pe altar; l-a atins de gura mea și a zis: 'Iată, acesta ți-a atins buzele; și nelegiuirea ta este îndepărtată, iar păcatul tău ispășit.' Aceasta este lucrarea care, ca indivizi, trebuie făcută pentru noi. Dorim ca cărbunele aprins de pe altar să fie așezat pe buzele noastre. Dorim să auzim cuvântul rostit: 'Nelegiuirea ta este îndepărtată, iar păcatul tău ispășit.'" Review and Herald, 4 iunie 1889.

„Până când” din capitolul al șaselea din Isaia este un simbol al perioadei de la 9/11 până la legea duminicală, iar capitolul al șaselea reprezintă 9/11. Capitolele al șaptelea până la al nouălea prezintă mesajul pe care Isaia l-a dat conducerii apostate a lui Iuda și ilustrarea care are loc în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, când bețivii lui Efraim se poticnesc. În aceeași vedenie, Isaia consemnează:

Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem pentru semne și pentru minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:18.

Isaia și copiii lui sunt semne în cadrul enigmelor aflate în capitolele șapte până la nouă. Capitolele șapte până la nouă constituie punctul de referință al întregii viziuni, în ceea ce privește orice referire la „acea zi” sau „acea vreme”. Versetul optsprezece precizează că Isaia și fiii lui sunt semne, iar versetele din jurul versetului optsprezece indică perioada de timp în care semnele urmează să fie recunoscute.

Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea, vor fi zdrobiți, vor fi prinși în cursă și vor fi luați. Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și voi aștepta pe Domnul, care își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta.

Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem spre semne și spre minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sion. Isaia 8:15-18.

Cei care „așteaptă pe Domnul” sunt reprezentați de Isaia și de cei doi fii ai săi. Ei sunt aceia de la care Domnul își ascunsese „fața Sa”, ceea ce este o caracteristică a celor care se trezesc la cerințele rugăciunii din Leviticul douăzeci și șase, post-iulie 2023. Ei se trezesc la faptul că mărturisirea lor trebuie să includă că Domnul umblase potrivit lor, adică faptul că își ascunsese fața Sa de la ei.

A «strânge mărturia, a pecetlui Legea» este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt puși în contrast cu «mulți». «Mulți» sunt chemați, dar puțini sunt aleși. «Mulții» sunt puși în contrast cu Isaia și cu cei doi fii ai săi, care sunt reprezentați ca cei puțini. «Mulții» sunt cele cinci fecioare neînțelepte și, din acest motiv, li se întâmplă cinci lucruri: «se poticnesc, cad, se sfărâmă, sunt prinși în cursă și sunt luați». Ei se poticnesc, fiindcă au respins solia ploii târzii.

Căci cu buze bâlbâitoare și cu o altă limbă va vorbi acestui popor. Acestui popor i-a zis: Aceasta este odihna prin care veți da odihnă celui ostenit; și aceasta este învierea; dar ei n-au voit să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă după poruncă, poruncă după poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; ca să meargă, să cadă pe spate, să se sfărâme, să fie prinși în laț și să fie luați. Isaia 28:11-13.

În timpul pecetlirii din capitolul opt al lui Isaia, profetul descrie căderea celor nelegiuți, prefigurată în Ahaz, și identifică același grup în versetul treisprezece al capitolului douăzeci și opt. Motivul pentru care ei „cad” este că resping solia ploii târzii, care pentru ei era „rând după rând” și era prezentată de către cei reprezentați ca având buze bâlbâitoare. Iudeii cărtitori la Cincizecime i-au acuzat pe ucenici de beție, fiindcă nu puteau înțelege mesajul. În mintea lor, acesta era prezentat prin buze bâlbâitoare.

În versetul trei al capitolului șapte este prezent Isaia, alfa profetic față de fiul său Șear-Iașub, care, la rândul lui, este omega în raport cu tatăl, dar și alfa în raport cu fratele. Ca reprezentanți ai Alfei și Omegăi, ei stau acolo unde cele două țevi de aur din sanctuarul ceresc alcătuiesc un bazin, chiar la drumul mare al cărării celei vechi a lui Ieremia, pe ogorul unde inul se preschimbă din pătat în alb imaculat, pe când Solul Legământului îi curățește pe fiii lui Levi, precum și pe Isaia și pe Șear-Iașub. Ajuns acolo, el îi prezintă regelui Ahaz, cel nelegiuit și nesăbuit, mesajul cărării celei vechi a lui Moise, al «de șapte ori» din Leviticul douăzeci și șase, care stabilește, în același verset, că un «cap» este un rege, sau regatul regelui, sau capitala unui regat.

Acea cheie descuie lumina Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât Războiul din Ucraina, care a început în 2014, să poată fi văzut ca un subiect al profeției biblice, reprezentat ca având loc în timpul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii și în istoria ultimilor trei președinți ai Statelor Unite. Mesajul ploii târzii este reprezentat de Isaia în capitolele zece și unsprezece și descrie istoria internă și externă a ultimelor șase versete din Daniel, capitolul unsprezece. Primul verset, versetul patruzeci, este ilustrat de Isaia în capitolele șase până la nouă, iar apoi, în capitolele zece și unsprezece, sunt prezentate istoriile internă și externă ale mesajului care a fost desigilat în 1989. Fiecare element major al mesajului ploii târzii este reprezentat în vedenie.

Ultimele versete ale capitolului zece identifică aceeași istorie profetică pe care o reprezintă ultimele versete ale capitolului unsprezece. Capitolul zece este dimensiunea exterioară, iar capitolul unsprezece este dimensiunea interioară. În Cartea Apocalipsei, cele șapte biserici reprezintă dimensiunea interioară, iar pecețile, dimensiunea exterioară. În ultimele versete ale capitolului zece, puterea papală își scutură mâna împotriva Ierusalimului, într-un pasaj paralel cu cel din versetul patruzeci și cinci al capitolului unsprezece din Daniel, unde puterea papală ajunge la sfârșit și nimeni nu-i vine în ajutor.

Încă va rămâne la Nob în ziua aceea; își va clătina mâna împotriva muntelui fiicei Sionului, împotriva dealului Ierusalimului. Iată, Domnul, Domnul oștirilor, va reteza ramura stârnind groază; iar cei înalți de statură vor fi tăiați la pământ, și cei trufași vor fi smeriți. Și va tăia desișul pădurii cu fierul, iar Libanul va cădea printr-un puternic. Isaia 10:32-34.

Sfârșitul capitolului zece este închiderea timpului de probă pentru omenire, iar acolo se închide și sfârșitul capitolului unsprezece din Daniel.

Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel sfânt, slăvit; dar va veni sfârșitul lui și nimeni nu-i va veni în ajutor. Iar în vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de necaz, cum n-a mai fost de când a fost neam până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit

scris în carte. Daniel 11:45, 12:1.

Capitolul zece începe, în versetul întâi, cu „decretul nelegiuit”, pe care Sora White îl identifică drept legea duminicală.

Vai de cei ce dau hotărâri nedrepte și de cei ce scriu asupra pe care au rânduit-o. Isaia 10:1.

Capitolul zece începe odată cu legea duminicală, care corespunde versetului patruzeci și unu din capitolul unsprezece al lui Daniel, și se încheie printr-o paralelă la ridicarea lui Mihail în istoria versetului patruzeci și cinci din capitolul unsprezece al lui Daniel.

A fost instituit un sabbat idolatru, așa cum chipul de aur a fost ridicat pe câmpia Dura. Și, după cum Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a emis un decret ca toți cei care nu se vor pleca și nu se vor închina acestui chip să fie uciși, tot astfel se va emite o proclamație prin care toți cei care nu vor cinsti instituția duminicii vor fi pedepsiți cu întemnițarea și cu moartea. Astfel, Sabbatul Domnului este călcat în picioare. Dar Domnul a declarat: «Vai de cei ce dau decrete nelegiuite și de cei ce scriu asupra pe care au prescris-o» [Isaia 10:1]. [Țefania 1:14-18; 2:1-3, citat.] Manuscript Releases, volumul 14, 91.

În „marele cutremur” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, care, în versetul treisprezece, reprezintă legea duminicală, există trei simboluri ale Islamului, legate de „cutremurul” care zguduie fiara din pământ din Apocalipsa, capitolul treisprezece, când aceasta vorbește ca un balaur. În Isaia, capitolul zece, legea duminicală este reprezentată ca o „hotărâre nelegiuită” asupra căreia este rostit un „vai”. În „marele cutremur” din Apocalipsa, capitolul unsprezece, de la versetul treisprezece până la versetul optsprezece, Islamul celui de-al treilea vai este identificat cu patru simboluri ale Islamului și cu lovitura pe care o dă Statelor Unite în momentul legii duminicale; „Și în aceeași oră a fost un mare cutremur”, și „al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine curând. Și al șaptelea înger a sunat”, „și neamurile s-au mâniat.”

Capitolul zece înfățișează puterea papală de la versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece până la versetul patruzeci și cinci, când papalitatea își are sfârșitul. Versetul patruzeci nu face parte din narațiunea capitolului zece, căci Isaia ilustrează „istoria ascunsă” a versetului patruzeci atunci când solia ploii târzii este prezentată unei biserici apostate, reprezentată prin Ahaz. Concluzia capitolului unsprezece arată eliberarea de sub puterea papală în aceeași istorie.

Și Domnul va nimici cu desăvârșire limba mării Egiptului; și, cu vântul Său puternic, Își va ridica mâna asupra râului, îl va lovi, împărțindu-l în șapte pâraie, și va face ca oamenii să treacă pe uscat. Și va fi un drum mare pentru rămășița poporului Său, care va fi rămasă, din Asiria; cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului. Isaia 11:15, 16.

Capitolul zece din Isaia este partea exterioară, iar capitolul unsprezece este partea lăuntrică a aceleiași istorii. Paralelele dintre exterior și interior abundă în Cuvântul lui Dumnezeu, iar aceste două capitole paralele reprezintă avertizarea îngerului al treilea, așa cum este prezentată de Isaia. Avertizarea îngerului al treilea a fost rezumată în multe feluri prin inspirație, dar o împărțire foarte utilă a acestei avertizări este că ea reprezintă evenimentele legate de închiderea timpului de probă și, de asemenea, accentuează necesitatea pregătirii personale. Capitolul zece din Isaia cuprinde

evenimentele, iar capitolul unsprezece, pregătirea.

Evenimentele legate de închiderea timpului de har și de lucrarea de pregătire pentru timpul de strâmtorare sunt prezentate limpede. Dar mulțimile nu au mai multă înțelegere a acestor adevăruri importante, de parcă n-ar fi fost niciodată descoperite. Satana pândește ca să răpească orice impresie care i-ar face înțelepți spre mântuire, iar timpul de strâmtorare îi va găsi nepregătiți.

Când Dumnezeu trimite oamenilor avertizări atât de importante, încât ele sunt înfățișate ca fiind proclamate de îngeri sfinți care zboară în mijlocul cerului, El cere fiecărui om înzestrat cu rațiune să ia aminte la mesaj. Judecățile înfricoșătoare rostite împotriva închinării fiarei și a chipului ei (Apocalipsa 14:9-11) ar trebui să-i conducă pe toți la un studiu stăruitor al profețiilor, pentru a învăța ce este semnul fiarei și cum să evite primirea lui. Dar masele poporului își întorc urechile de la auzirea adevărului și se dau spre basme. Apostolul Pavel a declarat, privind spre zilele din urmă: „Va veni vremea când nu vor suferi învățătura sănătoasă.” 2 Timotei 4:3. Acea vreme a sosit pe deplin. Mulțimile nu doresc adevărul biblic, pentru că el contravine dorințelor inimii păcătoase, iubitoare de lume; iar Satana le pune la dispoziție amăgirile pe care le iubesc.

Dar Dumnezeu va avea pe pământ un popor care să susțină Biblia — și numai Biblia — drept norma tuturor doctrinelor și temeiul tuturor reformelor. Opiniile oamenilor învățați, deducțiile științei, crezurile sau hotărârile conciliilor ecleziastice — la fel de numeroase și de discordante precum bisericile pe care le reprezintă —, vocea majorității — nici una și nici toate acestea la un loc nu trebuie socotite drept dovadă pentru sau împotriva vreunui punct de credință religioasă. Înainte de a accepta vreo doctrină sau vreun precept, ar trebui să cerem, ca temei, un limpede „Așa zice Domnul”.

Satana se străduiește neconștient să atragă atenția asupra omului în locul lui Dumnezeu. El îi determină pe oameni să privească la episcopi, la pastori, la profesori de teologie, ca la îndrumătorii lor, în loc să cerceteze Scripturile pentru a învăța ei înșiși care le este datoria. Apoi, controlând mințile acestor conducători, el poate influența mulțimile potrivit voii sale. Marea Controversă, 594, 595.

Vom continua acest studiu în articolul următor.